

Nyári félév Heidelbergben

Amikor jelentkeztem Erasmusra, már tudtam, hogy germanisztikát szeretnék felvenni minorként a japán szak mellé, és szívesen kipróbálnám egy félév erejéig, hogy milyen Németországban élni és tanulni. Ezért esett a választásom a japán szakról megpályázható Heidelbergre – ráadásul azt hallottam, hogy Németország egyik legnagyobb presztízsű egyeteméről van szó.

Heidelberg egy nagyon barátságos kis egyetemváros, amely az egyetemből és a turizmusból él. Mindenkitől azt hallottam, hogy jól jártam azzal, hogy nyárra mentem, mert télen sokkal kevésbé szép a város, nyárra viszont teljesen kivirul. A nagyobb városokhoz képest biztonságosabb is, Heidelbergben azért kevésbé jellemző, hogy zsebtolvajokkal találkozunk például.

Maga a város ugyan nagyon barátságos, az albérletárak viszont egyáltalán nem azok, láttam olyan hirdetéseket is, amik havi 700 euróért hirdettek szobát lakóközösségben. Szerencsére sikerült bekerülnöm az egyetemi kollégiumba, de tényleg még aznap leadtam a jelentkezést, amikor küldték a papírt hozzá, mivel hallottam, hogy mindig túljelentkezés van. Így nekem havi 340 euró volt a kóli, ez drágábbnak számít, de szerettem volna egy modernebb épületben lakni, ahol nem kell még saját Wifiről is gondoskodnom, és nincsenek olyan napok, amikor nincs víz (az Europahaus névre hallgató kolikból hallottam ilyen sztorikat, ott csak 230 euró körül volt a kolidíj).

Habár a japán szakon keresztül mentem ki, és ezért hivatalosan Transcultural Studies volt kint a szakom, a gyakorlatban bármilyen tárgyat felvehettem. Én pedig éltem is ezzel a lehetőséggel. Egy japános és egy germanisztikás tárgyat végeztem el, amiket el tudtam fogadtatni az itthoni mintatervem egy-egy tárgyának, ezenkívül pedig csináltam egy anglisztikás nyelvészeti tárgyat, és egy nyelvelsajátításról szóló germanisztikás tárgyat, ami a német mint másodnyelv/német mint idegen nyelv intézetben volt. Az összes tárgyat jó választásnak éreztem, mindet szerettem, és sikerült jól is teljesíteni. Mindenképp előny a némettudás, mert angol nyelvű tárgyakból nagyon kicsi a választék. A tárgy, amit a japán szövegolvasásnak tudtam elfogadtatni, még így is kihívás volt nyelvileg, hiába beszélem mindkét nyelvet jól, illetve összességében minden tárgyra sokkal többet kellett hétről hétre dolgozni, mint itthon, ezért erre érdemes felkészülni, és nem túlvállalni magunkat.

Sok programlehetőség van Heidelbergben ismerkedésre, különböző klubokhoz is lehet csatlakozni (például író-olvasó klub, Sprachcafé, színházkör, kórus stb.), illetve több utazást is szervez az egyetem, amik csak 25 euróba kerülnek (de a Deutschlandtickettel magunk is gyakorlatilag egyéb költségek nélkül járhatjuk a közeli városokat). Lehet jelentkezni a buddyprogramra is, illetve az egyes intézetek/szakok Fachschaftjai is szerveznek különböző programokat, például minden hónap utolsó péntekjén volt Hanasukai, ahol japánokkal lehetett társalogni. De ha valaki bulizni szeretne, egyetemvárosként szórakozóhelyekben is gazdag Heidelberg.

Nagy kultúrája van a menzán való közös evésnek is, ahol egyébként nagyrészt tényleg finom a kaja, és elfogadható áron adják. A heidelbergi menzák különlegessége, hogy mindenből annyit szedünk, amennyit szeretnénk, és súly alapján kell fizetni érte. Különösen az INF-menzát szerettem, talán az fog a legjobban hiányozni Németországból.

Annak ellenére, hogy Németország nincs olyan messze Magyarországtól, és sok mindenben hasonlít Magyarországra, mégis van sok kis apróság, ami máshogy működik, és afféle kisebb kultúrsokk lehet. Például hogy mennyire biciklimániások a németek, vagy hogy mennyire nem digitalizáltak még sok folyamatot. A heidelbergi egyetemről még az sem mondható el például, hogy egy egységes rendszerben (mint a Neptun) kell a tárgyakra jelentkezni, mert míg ez egyes szakokra igaz, de más szakokon meg csak meg kell jelenni az első órán és feliratkozni a névsorra. Az is sokkhatásként érhet, ha azt gondoljuk, hogy valami más, mint Magyarországon, aztán kiderül, hogy a német vonatok ugyanannyit késnek, mint a magyar vonatok. És még folytathatnám, gyakorlatilag egy 100 pontból álló listát tudnék összeállítani az érdekességekből, amiket kint tapasztaltam.

Habár megvoltak a cserefélév nehézségei (például a rengeteg ügyintézés és papírmunka, vagy hogy párhuzamosan végeztem az otthoni tárgyaimat is, és megterhelő volt a két egyetem egyszerre), de összességében nagyon jó élmény volt Heidelbergben tanulni és sok tapasztalatot szerezni arról, hogy milyen Németországban az élet. Szerencsére a kapott Erasmus-ösztöndíjből is jól kijöttem pénzügyileg, így a szüleimet sem kellett pluszban terhelnem ezzel.

Néhány kép Heidelbergről:

